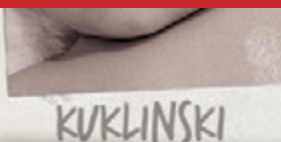

DIVADLO
ANDREJA
BAGARA
V NITRE

M. D. Levin MŔTVE DUŠE

(NA MOTÍVY ROMÁNU N. V. GOGOĽA)

M. D. Levin MŔTVE DUŠE

(na motívy románu N. V. Gogola)

60. sezóna – 2009/2010

387. premiéra

hudba	Marián Čekovský
hudobné naštudovanie	Eva Pacovská
dramaturgia	Daniel Majling
kostýmy	Jana Hurtigová
scéna	Pavol Andraško
réžia	Michal Vajdička

Osoby a obsadenie:

ČIČIKOV	Richard Stanke a. h.
NEZNÁMY	Kristína Turjanová
	Zuzana Kanócz a. h.
	Juraj Loj
	Juraj Hrčka
	Natália Kunová/ Viktória Lesayová
MANILOV	Peter Oszlík
KOROBOČKOVÁ	Eva Pavlíková
NOZDRIOV	Milan Ondřík
SOBAKIEVIČ	Ivan Vojtek st.
PĽUŠKINOVÁ	Žofia Martišová
GUBERNÁTOR	Branislav Matuščin
PROKURÁTOR	Vladimír Bartoň
GUBERNÁTOROVA DCÉRA	Daniela Pribullová
SLUHA	Erik Sitár

ČLENOVIA SPEVÁCKEHO ZBORU NITRIA
pod vedením Ing. Bohumila Michalidesa

ŠTUDENTI SÚKROMNÉHO KONZERVATÓRIA V
NITRE pod vedením Evy Pacovskej

Predstavenie vedie	Daniela Hlaváčová
Text sleduje	Zuzana Orelová
Majster javiska	Jozef Drobec
Scénické svetlo	Peter Sarvaš, Vladimír Krkošek, Róbert Horváth, Ladislav Chobot, Roman Šopík, Ján Chytrý
Scénický zvuk	Juraj Kóňa
Strojníci javiska	Jozef Palaky, Roman Šinkovič, Marek Slamka, Radovan Bíro
Masky a parochne	Erika Lőrincová, Anna Záhorská, Karol Kováč
Rekvizity	Peter Stoklas
Garderóba	Kvetoslava Osuská, Helena Brňová
Stavba scény	Miroslav Szabó, Juraj Uher, Gabriel Čepček, Miloš Vlasák, Ján Oleár, Juraj Jurika, Juraj Parditka, Ing. Karol Jenis, Peter Félix, Mário Kudláčik, Peter Cúcor, Branislav Nitriansky

Predstavenie zabezpečuje Umelecko - technická prevádzka DAB pod vedením Jána Surovku.

Scénu, scénické doplnky a kostýmy vytvorili Dielne DAB pod vedením Imricha Tótha.

Premiéra 16. apríla 2010 o 18.30 hod. vo Veľkej sále DAB.

jubilejná

60. sezóna

Riaditeľ	Ján Greššo
Šéfdramaturg	Svetozár Sprušanský
Šéfká umeleckého súboru	Eva Pavlíková

Nikolaj Vasilievič Gogol'

Nikolaj Vasilievič Gogol' sa narodil 1. apríla 1809 v mestečku Veľké Soročyncy. Jeho otec, Vasilij Afanasievič Gogol' - Janovskij, bol stredne zámožný statkár s umeleckými sklonmi. Bol znalcom a milovníkom kníh, sám písal verše a bol autorom, režisérom i hercom domácich predstavení na javisku svojho vzdialeného príbuzného a ochrancu, ministra Troščinského.

Gogol'ova matka, Mária Ivanovna, rodená Kosiarovská, bola podľa dochovaných spomienok veľmi láskavá a citlivá žena a vychýrená rozprávačka, vďaka ktorej mladý Gogol' spoznal ruskú i ukrajinskú poéziu a folklór.

Vďaka podpore Troščinského prijali mladého Gogol'a na Vyššie gymnázium v Nižyne, kde sa zapája do práce školského literárneho krúžku. Už na škole sa rozvíjajú aj jeho divadelné vlohy zdedené po otcovi. Ako herec mal podľa spomienok spolužiakov najväčší úspech v ženskej postave pani Prostakovovej vo Fonvizinovej komédii *Nedorosl'* (Pánča). Prvé Gogol'ove literárne pokusy spadajú do rokov 1825-1827. Zachovali sa z nich len dve básne, zbytok - baladu *Dve rybky*, tragédiu *Zbojníci* či novelu *Bratia Tverdyslavčovi* - poznáme len zo zmienok Gogol'ových súčasníkov.

Po vyštudovaní gymnázia v Nižyne odchádza Gogol' v roku 1828 do Petrohradu. S odporúčajúcim listom od rodinného ochrancu Troščinského si niekoľko mesiacov neúspešne hľadá miesto v štátnej službe, kým konečne zakotví na skromnom pisárskom mieste na Ministerstve vnútra, neskôr v Oddelení správ dedičných majetkov. Viac, ako na úradnícku kariéru, myslí však na svoje literárne ambície. Pod pseudonymom Alov vydáva poému *Hans Kuchelgarten*. Kritika je k tomuto nezrelému Gogol'ovmu dielu taká nemilosrdná, že roztrpčený Gogol' zozbieral po kníhkupectvách všetky nepredané výtlačky a spálil ich.

V roku 1831 sa Gogol' stáva učiteľom dejepisu vo Vlasteneckom ústave, kde sa vzdelávajú dcéry dôstojníkov. Má viac času na literárnu tvorbu, v ktorej sa zameril na písanie poviedok z ukrajinského prostredia. Reálne prostredie ukrajinskej dediny sa tu mieša s fantastikou folklóru a ľudových povier. Vychádza prvá časť cyklu poviedok *Večery na dykaňskom laze*, ktorá mu prináša v literárnych kruhoch všeobecné uznanie. Na jednom literárnom večierku sa Gogol'ovi plní sen - zoznamuje sa s Alexandrom Sergejevičom Puškinom, ktorý sa až do svojej tragickej smrti stane Gogol'ovým priateľom a inšpirátorom.

V roku 1832 vydáva Gogol' druhú časť *Večerov*, jeho nádejne sa rozbiehajúcu literárnu kariéru však pribrzdí obdobie krízy. Gogol' má ešte stále okrem literárnych aj vedecké ambície. Takmer rok strávi úvahami nad ďalším smerovaním svojej umeleckej i vedeckej dráhy. Chce napísať všeobecné dejiny a zemepis sveta, pracuje na komédiách *Pytači*, *Rad Vladimíra tretieho stupňa*, pripravuje cyklus petrohradských poviedok. Všetko však ostáva v náčrtoch.

Po neúspešnom pokuse získať miesto profesora na kyjevskej univerzite nastupuje Gogol' v roku 1834 na miesto asistenta na Katedre všeobecných dejín petrohradskej univerzity. Táto Gogol'ova literárna a vedecká dvojdomosť sa odzrkadľuje aj v obsahu jeho nasledujúcej knihy *Arabesky* (1835). Je to zbierka článkov, prednášok a statí na rôzne historické a umenovedné témy, ktoré sú doplnené tromi poviedkami z petrohradského prostredia (*Nevský prospekt*, *Portrét* a *Bláznove zápisky*). Poviedky vyšli neskôr spolu s prózami *Plášť* a *Nos* v súbore *Petrohradské poviedky*.)

V roku 1835 vydáva aj druhú knižku poviedok z Maloruského prostredia *Myrhorod*. (Obsahuje po-

viedky *Starosvetskí statkáři*, *Taras Bul'ba*, *Vij* a *Ako sa Ivan Ivanovyč a Ivan Nykyforovyč rozkmotrili*.) Obe knihy - *Arabesky* i *Myrhorod* - mu prinášajú uznanie a upevňujú jeho pozíciu najväčšej nádeje ruskej prózy. Kritik V. G. Belinskij ho dokonca vyzdvihuje ako najvýraznejšiu postavu súvekej ruskej literatúry.

Kristína Turjanová

Veľkým inšpiračným zdrojom sa pre Gogoľa stáva Puškin. Na jednom zo stretnutí ho básnik nabáda, aby po úspešných poviedkových knihách napísal väčšie, mnohovrstevnejšie, kompaktné dielo, ktoré by zachytilo ruský život v jeho celistvosti a zabezpečilo Gogoľovi nehynúcu slávu. Na základe tohto podnetu začína Gogol' pracovať na *Mŕtvych dušiach*. Ich prvý náčrt má hotový už v októbri a číta ho Puškinovi. Podľa Gogoľovho svedectva bol Puškin počas čítania čoraz vážnejší a keď sa čítanie skončilo, povzdychol si: „Bože, aké smutné je to naše Rusko!“ Ubehne však ešte dlhých šesť rokov, kým sa Gogol' prepracuje k definitívnemu zneniu svojho slávneho románu.

Koncom roka odchádza z Katedry všeobecných dejín a venuje sa už len literárnej činnosti. Začiatkom roka 1836 dokončuje hru *Revízor*. Námet hry má opäť od Puškina. V apríli ju uvádzajú v petrohradskom Alexandrijskom divadle. Gogol' však nie je spokojný s naštudovaním, ktoré hru poňalo ako frašku. V máji má hra premiéru v Moskve. *Revízor* vyvolal veľkú polemiku. Popri nadšení niektorých pokrokových literátov na čele s Belinským sa ozývajú aj pobúrené hlasy širokej verejnosti. Gogol' zle znáša tento rozruch a

KARLA MARXOVÁ

ZORA

TED BUNDY

HITLER

HERODES

KEVORKIAN

VOJTA

zápasy okolo svojej hry a uchyluje sa do zahraničia, kde strávi väčšiu časť svojho ďalšieho života. Striedavo žije vo Švajčiarsku, Nemecku, Taliansku a Francúzsku. Práve v Paríži ho hlboko zasiahne správa o Puškinovej smrti.

Eva Pavlíková a Richard Stanke

Od roku 1837 žije po nasledujúce štyri roky zväčša v Ríme, kde sa stretáva s komunitou ruských výtvarníkov z petrohradskej Akadémie výtvarných umení. Má finančné problémy. Snaží sa pracovať na *Mŕtvych dušiach*. Počas svojho niekoľkokomesačného pobytu v Rusku na prelome rokov 1839 a 1840 číta priateľom prvé kapitoly. Priaznivý ohlas ho povzbudzuje do práce. Prvý diel románu je hotový o rok neskôr, moskovský cenzorský výbor však dielo zamieta. Gogolov literárny ochranca Belinskij odnáša román na cenzorské posúdenie do menej konzervatívneho Petrohradu. Cenzor - profesor literatúry Nikitenko - rukopis schvaľuje s menšími pripomienkami (názov

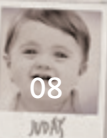
sa mení na Čičikovove dobrodružstvá alebo mŕtve duše a Gogoľ musí prepracovať aj vsunutý príbeh o kapitánovi Kopejkinovi. V prepracovanej verzii je otupené sociálno-kritické ostrie tohto príbehu o zabudnutom vojnovom invalidovi.)

2. júna 1842 vychádzajú *Mŕtve duše*.

Oficiálna kritika (Bulgarin, Polevoj, Greč a ďalší) bagatelizovali umeleckú úroveň a spoločenský dosah románu. Považovali ho za poetický výmysel, anekdotu. Estetická kritika dávala *Mŕtve duše* do súvisu s francúzskou „vášnivou školou“. Revolučne-demokratická kritika naklonená Gogoľovi (Gercen, Belinskij) vysoko oceňovala realistickosť zobrazovaných postáv a spoločenských problémov - v *Mŕtvych dušiach* videli plač, nárek nad smrteľne chorým Ruskom, jasnozrivý kritický pohľad na závažné problémy, ktoré hýbali ruskou spoločnosťou. Dostávajú sa tak do polemiky so slavianofilmi na čele s Aksakovom. Tí Gogoľov román oceňujú pre jeho hlboké chápanie podstaty ruského človeka a vítajú ho ako obnovenie homérskeho eposu v ruskej literatúre. Jeho spoločensko - kritickú rovinu pritom nechávajú bokom.

Richard Stanke a Zuzana Kanócz

Po vydaní *Mŕtvych duší* sa Gogol' uchýľuje opäť do zahraničia. V priebehu štyridsiatych rokov sa u neho prehlbuje pocit osamotenosti. Objavujú sa u neho depresie a obavy o svoje zdravie. Množia sa v ňom pochybnosti o smerovaní jeho ďalšej tvorby.

Milan Ondřík

Priamo úmerne s týmito problémami sa u Gogola stupňuje záujem o náboženstvo. Gogol' sa prostredníctvom grófa A. P. Tolstého zoznamuje s myšlienkami pietizmu. Čo sa jeho literárnej dráhy týka, začína písať druhý diel *Mŕtvych duší*, v ktorom chce - na rozdiel od prvého dielu - ukázať pozitívne stránky Ruska. Práca napreduje len pomaly a s veľkými ťažkosťami. V lete 1845 spáli rukopis takmer hotového druhého dielu. Navyše, prenasledovaný výčitkami z domova prehodnocuje aj svoj postoj k prvej časti románu. V predslove k druhému vydaniu sám seba odsudzuje za nepravdivé a povrchné zobrazenie hrdinov.

V roku 1846 píše pod vplyvom svojej názorovej zmeny rozbor *Revízora*. Neakcentuje sociálny, ale mravoučný, mystický ráz. Provinciálne mesto, v ktorom sa hra odohráva, treba podľa Gogoľa chápať ako duševné v človeku - v postavách sa má vidieť zosobnenie neresťí, v ich konaní vyčínanie vášní. Herec Ščepkin jeho výklad kategoricky odmieta, takže aj Gogol' sa nakoniec v *Dodatku k Rozuzleniu Revízora* vzdáva svojho alegorického chápania hlavných hrdinov.

V roku 1847 vychádza ďalšie dielo ovplyvnené Gogo-

lovým vnútorným prerodom. Vo *Vybraných miestach* z listov priateľom píše kazateľským tónom o svojej predstave obnovy ruskej spoločnosti v kresťanskom duchu. Dielo zdesí pokrokové kruhy, uvedie však do rozpakov aj slavianofilov. Od demokrata Belinského si Gogol' vyslúži ostrú kritiku (v listoch sa medzi nimi rozvinie polemika). Je paradoxné, že do knihy výrazne (dokonca viac ako do Gogol'ových predchádzajúcich diel) zasiahne cárská cenzúra, ktorá vyčiarkne takmer tretinu listov. Akoby sa Gogol'ovým kazateľským zápalom cítila ohrozená viac, než jeho satirou.

V tomto období Gogol' píše aj vyslovene náboženskú stať *Rozjímanie o Božskej liturgii*. Dokladom jeho vnútorného prerodu je aj dlhá a namáhavá púť, ktorú Gogol' vykoná v roku 1848 do Jeruzalema, kde chce obnoviť svoje duchovné sily. Z Palestíny sa vracia do Ruska, ktoré už do smrti neopustí. Znova sa púšťa do písania druhého dielu *Mŕtvych duší*. Je vnútorne rozháraný, duševne skleslý, fyzicky chradne a chýbajú mu prostriedky na plánovanú študijnú cestu po strednom Rusku.

Koncom roka 1851 dopisuje druhý diel *Mŕtvych duší*. Pravidelne sa stretáva s kňazom Matvejom Konstantinovským, ktorý ho nahovára vstúpiť do kláštora. Gogol'ov duševný i fyzický stav sa neustále zhoršuje. V noci 12. februára 1852 spáli väčšinu svojich rukopisov, okrem iného aj druhý diel *Mŕtvych duší* (dochovalo sa len niekoľko kapitol). V nasledujúcich týždňoch Gogol' odmieta potravu i lekársku pomoc.

4. marca 1852 vyčerpaný Gogol' umiera.

Richard Stanke, v pozadí Juraj Loj

Bál plný lesku, sála jasala.
Bolo tu všetko, čo je veľkým svetom.
To meno som mu veru nedal ja,
hoc iste prehlboký zmysel je v tom.
Priateľov nespoznal som bezmála.
Úsmevy, tváre klamali tak skvelo,
že na chvíľu mi všetko potemnelo.
Chcel som sa započúvať, no ten lov
mi prinášal len zlomky viet a slov
tých, ktorí vyšli rýchlo na stupienok...
bez vlastných citov, myšlienok a mienok!

M.J. Lermontov (preložil Ján Zambor)

Ivan Vojtek st., v pozadí Juraj Hrčka

NIKOLAJ VASILIEVIČ GOGOL'

O MŔTVYCH DUŠIACH

... Začal som písať *Mŕtve duše*. Námet sa rozrástol na veľmi dlhý, a podľa všetkého aj veľmi komický román. Skončil som teraz tretiu kapitolu. Hľadám poriadneho klebetníka, s ktorým by som sa dôverne zoznámil. Chcel by som v tomto románe aspoň z jednej stránky ukázať celé Rusko.

Z listu Puškinovi, 7. októbra 1835

...Konečne nastala vo Vevey krásna jeseň. Takmer ako leto. V izbe sa mi oteplilo a ja som sa pustil do *Mŕtvych duší*, ktoré som začal už v Petrohrade. Začiatok som odznova prerobil, dôkladnejšie si premyslel celú osnovu a teraz sa jej pokojne pridrievam, akoby som písal kroniku. Od tých čias sa mi Švajčiarsko zdá krajšie, jeho sivofialovo-modrasté a modrasto-ružové vrchy nadľahčené a vzdušnejšie. Ak sa mi to podarí napísať tak, ako zamýšľam... bude to jednoducho úžasný, originálny námet! Aká pestrá zbierka! Celé Rusko tam bude ako na dlani! Bude to moja prvá poriadna vec a urobí mi meno. Každé ráno, namiesto desiatej, som si pripisoval k poéme tri stránky, a tak som sa nad nimi nasmial, že mi to osladilo celý samotársky deň.

(...) V Paríži to nie je také zlé, ako som si predstavoval... Boh ma teraz vzal pod ochranu a urobil zázrak: dožičil mi nájsť teplý byt s pieckou a ja som teraz na vrchole blaha; zase som veselý. *Mŕtve duše* napredujú rýchlo, s chuťou, lepšie ako vo Vevey a ja sa cítim celkom ani v Rusku. Mám pred sebou len našincov: našich statkárov, našich úradníkov, našich dôstojníkov, našich sedliakov a naše chalupy - slovom celú našu pravoslávnu Rus. Je mi do smiechu, keď si uvedomím, že píšem *Mŕtve duše* v Paríži... (...) Teraz som po krk v *Mŕtvych dušiach*. Bude to nesmierna práca, a neskončím ju tak ľahko. Vzbúria sa proti mne ďalšie stavy a mnoho rozličného panstva. Ale čo mám robiť? To je už môj osud byť v nepriateľstve s mojimi krajanmi!

Z listu V. A. Žukovskému, 12. novembra 1836, Paríž

Richard Stanke a Žofia Martišová

...prečo hrdinovia mojich posledných výtvorov, a najmä hrdinovia *Mŕtvych duší*, ktorí ani zďaleka nie sú portrétmi skutočných ľudí a svojimi vlastnosťami sú v podstate veľmi nepríjemní, sú nám nevedno prečo duchovne blízki, akoby sa v ich opise prejavovali akési známe pohnútky? (...) Moji hrdinovia sú človeku preto takí duchovne blízki, lebo sú výplodom duše; všetky moje posledné výtvary odrážajú môj duchovný vývin. Aby som to lepšie vysvetlil, pokúsim sa objasniť Ti svoje spisovateľstvo. (...) Vždy mi vravel (Puškin pozn. red.), že ešte ani jeden spisovateľ nevedel tak jedinečne poukázať na životnú banalitu, tak pôsobivo vystihnúť obmedzenosť prízemného človeka, aby každá drobnosť, čo obyčajne unikne pozornosti, zveličená odrazu priam udrela do očí.

Moja vlastnosť sa neobyčajne ostro uplatnila v *Mŕtvych dušiach*. *Mŕtve duše* nevystrašili Rusko a nevyvolali v ňom taký rozruch preto, že by odhalili nejaké jeho rany alebo skryté choroby, a ani preto, že by mu boli ukázali otrasné výjavy zla, triumfujúceho nad trpiacou nevinnosťou! Ani najmenej! Moji hrdinovia nie sú zločinci! Keby som hociktorému pridal čo len jednu dobrú vlastnosť, čitateľ by sa bol zmieril so všetkým. Ale celková naničhodnosť všetkých vydesila čitateľov. Vylakalo ich, že mi po sebe nasledujú hrdinovia jeden horší ako druhý a že sa nevyskytne ani jeden povzbudivý jav, takže chudák čitateľ si nemá kde ani odpočinúť alebo nabrať nový dych... Skôr by mi odpustil, keby som bol zobrazil ukážkového zlosyna, ale prízemnosť mi nemohol prepáčiť.

Nemal som nejaký jeden výrazný nedostatok, zjavnejší než všetky ostatné výrazné nedostatky, ale zároveň ani žiadnu príkladnú dobrú vlastnosť, pre ktorú som sa bol mohol stať osobne príťažlivejší; namiesto toho mal som mnoho všelijakých obyčajných necností, z každej trochu, ale dovedna tak veľa, ako som dosiaľ nepozoroval u nikoho. Boh ma obdaril všestrannou povahou. Okrem iného mi už pri narodení zasial do duše aj niekoľko dobrých vlastností; tá najlepšia, za ktorú mu ani neviem ako ďakovať, je túžba stať sa lepším.

(1843)

Branislav Matuščin

Spálil som druhý diel *Mŕtvych duší*, lebo som ho spáliť musel. „Neožije, ak neumrie,“ povedal apoštol. Najskôr musí nastať smrť, aby mohlo prísť vzkriesenie. Nebolo pre mňa jednoduché spáliť päťročnú robotu, ktorá vznikala s takým chorobným vypätím, kde som za každý riadok platil nervovým otrasom a kde sa sústredilo mnoho mojich najlepších úmyslov, aj to, čoho som mal dušu plnú. (...) Keby bol druhý diel vyšiel v tejto podobe, spôsobil by skôr škodu ako úžitok. (...) Vytvoriť zopár obdivuhodných postáv svedčiacich o dokonalosti a šľachetnosti našej povahy by nevedlo k ničomu. Vyvolalo by iba zbytočnú hrdosť a vystatovačnosť. Mnohí z nás, a to najmä spomedzi mladých, sa už aj teraz nezdravo chvascú ruskou šľachetnosťou, no pritom neuvažujú, ako ju prehľbiť a zdokonaľiť, ale ako ju vystaviť na obdiv svetu a vyhlásiť Európe: „Nemci, dívajte sa, o čo sme my lepší!“ Táto chvastavosť zahubí všetko. (...) Nie, podľa mňa na čas ochabnúť a nedôverovať si je lepšie ako priveľká sebadôvera! V prvom prípade človek aspoň uvidí svoju úbohosť, hroznú bezvýznamnosť, a podvedome sa primkne k Bohu, ktorý každého povznesie a vyvedie z hĺbky bezvýznamnosti; v druhom prípade zradí sám seba a vbehne rovno do rúk diabla, pôvodcovi pýchy, ktorý sa pochybnou prevahou svojho hrdinstva pyšne vyvyšuje nad človeka.

(1846)

*Bol to sám veľký Satan, jediný,
či jeden z mnohých, bes bez postavenia,
ktorého priazeň v tajoch rodiny
a lásky si tak mimoriadne cenia?
Neviem. Ak by bol vždycky povinný
mať jednu vizáž - podľa rohov, šatstva,
v momente rozlíšim plebs od magnátstva.
Ale duch - predsa vieme, čo je duch -
len život, sila, pocit, zrak, hlas, sluch
a myšlienka - bez tela - tvary rôzne.
(Čert na obrázku vyzerá vždy hrozne.)*

M. J. Lermontov (preložil Ján Zambor)

Program Divadla Andreja Bagara v Nitre
k inscenácii Mŕtve duše

zodpovedný redaktor: Ján Greško

zostavil: Daniel Majling

fotografie: Martin Črep

grafická úprava: Nina Weisslechnerová

tlač: Michelangelo

2010

www.dab.sk

Za podporu inscenácie „Mŕtve duše“ ďakujeme:

hlavný partner na rok 2010

**SLOVENSKÁ
SPORITEĽŇA**

**NITRIANSKY
SAMOSPRÁVNÝ
KRAJ**

Wienerberger
Building Value

Corado
CORADO - SOAT, spol. s r.o.
WWW.CORADO.SK

SILVESCO

COMMERCIMUM
Reklamná agentúra

S.O.Z.
s. r. o. Levice

 ENERGOPROJEKT BRATISLAVA, a.s.

JK projekt
PROJEKTOVANIE A REALIZÁCIA STAVIEB

 Nitrianske komunálne služby
Marius Pedersen

VESTAM COMPANY

 **AGROKOMPLEX
VÝSTAVNÍCTVO
NITRA**

Inštitút poradenstva a obstarávania
KLIENT

optima
NITRA

TURANCA
cestovná kancelária

 NITRAZDROJ a.s.

VÍNO NITRA

Hlavný partner inscenácie:

Hlavní mediální partneri:

daren&curtis

Mediální partneri:

slovenka®

Spravodaj

RREL

ROBESPIERRE

SADDAM HUSSEIN

MAO

PINOCHET

CAUCESCU

AGO

PINOCHET

SALAZAR

E MANSON

HANIBAL LECTOR

(CHAPMAN

RREL

ROBESPIERRE

SADDAM HUSSEIN

